

UFO-KONTAKT

Nr 3, 1997

Organ för Sveriges UFO-förbund (SUFO)

Innehåll:

	sidor
Till våra läsare	3
Är Jorden inte bara bebodd på utsidan?	4 - 14
Rymdvännerna vill hjälpa oss	15 - 17
Den Nya Tidsåldern	18 - 19
Förräderi mot mänskligheten?	20 - 22
Annons	23

Omslagsbild: En lite annorlunda bild av vår planet

Till våra läsare !

Den här gången ska jag ta med läsarna till ett ställe de aldrig har besökt och väl heller aldrig kommer att besöka i framtiden, nämligen Jordens innandöme! Det blir i sällskap med först en norsk fiskare från början av 1800-talet och sedan en berömd amerikansk amiral och nordpolsfarare från vår egen tid.

Det var i samband med sin flygresan till Nordpolen den 19 februari 1947 som amiral **Richard Byrd** upplevde så märkliga saker, att han efter att ha redogjort för dem vid ett militärt stabsmöte strängeligen förbjöds att berätta för allmänheten om sina upplevelser. Hans i luften befintliga flygplan hade nämligen tagits ner i Jordens bebodda innandöme (!) av två stycken därifrån kommande Underliga Flygande Objekt eller vad vi skall kalla dem. Sådant måste givetvis hemlighållas, i varje fall i USA:s så kallade "demokrati", där "den nationella säkerheten" kräver total mörkläggning av allt som är obekvämt för "makteliten"!

Om det är sant som amiral Byrd skrev i sin hemliga dagbok, då finns det tydligen inte bara *utomjordingar* utan och också *inomjordingar*, hur märkligt det än kan låta. Och de här inomjordingarna hade ett mycket angeläget budskap till det människosläkte på utsidan, vars "demokratiska" politiska ledare nyligen hade begått världshistoriens värsta folkmord genom att spränga atombomber över civilbefolkningen i Hiroshima och Nagasaki! Vad budskapet gick ut på är lätt att räkna ut.

SUNE HJORTH

Är Jorden inte bara bebodd på utsidan ?

Att det finns underjordiska anläggningar, kommunikationsleder och till och med städer en eller annan kilometer nere under markytan, är ju inte precis märkvärdigt. Men tänk om hela vår traditionella föreställning om planeten som ett materiefyllt klot är felaktig! Tänk om Jorden i verklighet är ett roterande, ihåligt stenklot, med öppningar vid vardera polen och i det inre en värld som påminner om vår egen på utsidan, med luft och ljus, växter, djur och människor!

Tankar av det här slaget behöver inte alls vara så verklighetsfrämmande som de låter. Om den halvcirkulära krökningen inåt vid de polara öppningarna bara är tillräckligt långsluttande, skulle deltagarna i en polar-expedition inte märka dem! Gravitationen utgör inte heller något problem. Om Jorden är ihålig, så är det inte någon geometrisk punkt i dess mitt, som drar till sig föremål och levande varelser. Tyngdkraften utövas av den tjocka jordskorpan, som likformigt påverkar människorna på utsidan såväl som på insidan.

Vad är det då som tyder på att Jorden är ihålig? Jo, för det första så har polarforskarna gjort några märkliga och svårförklarliga upptäckter. På sin väg har de sålunda stött på myskoxar, björnar och andra djur på väg norrut mitt i vintern, och ju längre de själva kommit på de nordligaste breddgraderna, desto mer har temperaturen stigit. Där är det nordanvinden som kommer med varmare väder! Man har funnit barrträd, som kommit drivande från norr och långt däruppe har man observerat fjärilar och bin, ja till och med moskiter!

Så har vi isbergen, som på de nordligaste latituderna inte alls tycks vara ständigt frusna. De verkar ha uppstått på vintern genom sötvatten, som flutit ut genom polaröppningen, kring vars kanter de frusit till och bildat en stor isbarriär. I några av dessa isberg, som på ett ur konventionell synpunkt svårförklarligt sätt innehåller sötvatten, har man funnit väldiga, ihjälfrusna djur som mammutar.

Dessa djur, i vars munnar och magsäckar man funnit gröna växter, tycks ha levat i den inomjordiska världen, men förts ut i kylan av flodvatten från Jordens varmare inre och inte kunnat ta sig tillbaka. Om detta är riktigt, är dessa mammutar sålunda inte alls några förhistoriska kvarlevor, som den etablerade vetenskapen vill tro.

Polarforskarna har också uppgifter om kompassens underliga beteende på de högsta breddgraderna. Den börjar nämligen antingen att bli orolig eller också peka mer och mer neråt, om så är möjligt. Samtidigt har man observerat, hur solen står allt lägre och horisonten skymms mer och mer under färdens gång. Det finns alltså åtskilligt, som tyder på Jordens ihålighet och existensen av vidsträckta öppningar vid polerna.

Men det finns mer än så: människor, som själva uppger sig ha varit i jordens inre och upplevt de mest fantastiska saker! En sådan berättelse av en norsk arktisk resenär, **Olaf Jansen**, återgavs i en år 1908 av den amerikanske författaren **Willis Emerson** publicerad bok, *The Smoky God, or a Voyage to the Inner World*". Norrmannen skall strax före sin död i 95-årsaldern ha beskrivit sina märkliga upplevelser för författaren, som han blivit god vän med och lämnade ett manuskript till.

Sommaren 1829 hade den 18-åriga Olaf och hans far **Jens Jansen** på en resa med en fiskebåt från Spetsbergen bestämt sig för att fortsätta ännu längre norrut, där det enligt en gammal sägen skulle finnas ett land, som varit hemvist för gudar som Oden och Tor. Det blev faktiskt varmare, ju längre åt norr de kom, men plötsligt blåste det upp en snöstorm, som gjorde färden livsfarlig bland isbergen i dimman. Stormen slutade emellertid efter några timmar, dimman lättade och de kunde lugnt segla vidare på en isfri, cirka 20 kilometer bred kanal.

Solen stod högt på himlen, men efter någon tid lade de nere vid horisonten märke till ett annat runt, matt lysande föremål, som de först trodde var en hägring av solen. Men allt eftersom färden fortsatte, steg det lysande föremålet allt längre upp på himlen. Ibland doldes dess mattröda sken av mörkare moln eller dimmor, ibland såg det självt ut som ett vitt lysande moln. Så smaningom siktades land, och efter några dagars seglande utefter kustlinjen kom de fram till mynningen av en väldig flod, som de seglade upp i. Utefter stränderna såg de enormt stora träd, och när de på ett ställe gick i land, fann de ett antal mycket välsmakande nötter, som kunde de komplettera sitt förråd av livsmedel med.

Den stora överraskningen kom, när de en dag upptäckte ett väldigt fartyg, som kom emot dem. Det var det största skepp de någonsin sett, och det stannade upp för att sätta ut en båt med sex jättelika män ombord. De rodde fram till deras lilla fiskebåt och tilltalade dem på ett främmande språk. Av deras hållning och åtbörder framgick att de var vänskapligt sinnade. De tecknade åt de båda norrmännen att följa med ombord på det stora passagerarfartyget, och när så skett lyftes hela fiskebåten ombord med hjälp av en stor kran.

Det fanns hundratals storvuxna män och kvinnor på fartyget, männen med en längd av $3\frac{1}{2}$ à 4 meter och kvinnorna nästan lika långa. Kaptenen ombord var huvudet längre än de övriga. De hade ljus hudfärg och såg vackra och trevliga ut. Männen var klädda i broderade korta sidenrockar med ett bälte om midjan samt hade knäbyxor och guldprydda sandaler. Alla var de vänliga och skrattade hjärtligt, när de skulle försöka ordna sittplatser åt de jämförelsevis små norrmännen vid ett av de stora borden.

Speciell omvårdnad av de båda gästerna anförtröddes åt en av männen, *Jules Galdea*, och dennes hustru. De skulle framför allt ge dem undervisning i värdfolkets språk, vilket norrmännen å sin sida var mer än villiga att lära sig. På kaptenens order vände fartyget och stävade åter uppför floden. Det ljudlösa maskineriet fungerade så effektivt, att de jättestora träden på stranden tycktes susa förbi.

Under tiden hade de förlorat solens strålar ur sikte, men norrmännens uppmärksamhet fångades av den solliknande ljuskällan, som nu gav ifrån sig ett vitt sken liksom från en molnbank framför dem och lyste starkare än två fullmånar skulle ha gjort en klar natt. De fick så småningom veta, att denna ljuskälla, som gjorde natten till dag, kallades för den "*Rykande guden*" av det storvuxna folket i den "*Inre världen*". Fartyget upplystes annars av ett behagligt elektriskt ljus, samtidigt som luftens elektriskt överladdade tillstånd verkade livgivande.

Efter två dagars färd anlände fartyget till en stad som kallades *Jehu*. Det var en hamnstad med stora och vackert konstruerade hus, nästan men inte helt lika varandra. Det verkade som om befolkningen huvudsakligen ägnade sig åt jordbruk, på sluttningarna fanns vingårdar, medan dalgångarna ägnades åt sädesodling. Vegetationen var yppig, och frukter av alla de slag smakade utsökt. Druvklasarna var 120 à 150 cm långa, och varje druva var stor som en apelsin.

Det ståtades med guld överallt i staden. Det var inläggningar av guld i dörrfoder och bord. De offentliga byggnadernas kupoler var av guld, och det användes rikligen vid ornamenteringen av de stora musiktemplen.

Norrmännen hörde mycket talas om en stad som hette *Eden*, men de hölls kvar i *Jehu* ett helt år. Vid slutet av den tiden hade de lärt sig att tala det storvuxna folkets språk rätt så bra. Deras instruktörer, *Jules Galdea* och hans hustru utvecklade ett helt föredömligt tålamod. En dag kom en beskickning från styresmannen i *Eden* för att träffa dem, och i två hela dagar fick de besvara en hel rad av överraskande frågor. Man ville veta, varifrån de kom, vad det var för slags människor som levde "där ute", vilken religion de hade, hur de levde sina liv i sitt egendomliga land, och mycket annat.

Kompassen, som norrmännen hade fört med sig väckte särskilt stor uppmärksamhet. Far och son kommenterade sinsemellan det faktum, att kompassen fortfarande pekade åt norr, fastän de visste att de hade seglat över den krökta kanten av öppningen vid Jordens norra ände och nu befann sig på väg söderut på insidan av jordskorpan, vars tjocklek de trodde sig kunna uppskatta till cirka 500 kilometer.

Det lysande klotet eller molnet, som på morgnar och kvällar lyste mattrött och på dagen vitt, svävade tydligen mitt i det stora tomrummet i Jordens inre, fasthållet på plats av den från alla håll lika verkande tyngdkraften. På natten kunde man inte se mer av dess ljus än vad som trängde ut ur små öppningar på dess då i övrigt mörka undersida.

När de båda norrmännen inför centralregringens utsända hade lämnat redogörelser om sig själva, förflyttades de landvägen till staden *Eden* i ett elektromagnetiskt drivet tågsätt på ett enskenigt järnvägsspår. Tåget gick ljudlöst och med stor hastighet på den enda rälsen i perfekt balans, trots att färden ofta gick uppför kullar och ner i dalgångar.

Ovanpå taket av varje vagn fanns det liggande svänghjul, vilka fungerade som roterande fläktar. Vid ökande vagnhastighet ökade också dessa svänghjuls hastighet geometriskt. Enligt *Jules Galdea* eliminerades härigenom tyngdkraftens verkan, så att vagnen inte kunde välta åt den ena eller andra sidan.

Norrmännens förvaning blev stor, när de mitt ibland den kungliga ståten i en rymlig sal fördes inför översteprästen, hela landets styresman. Han var praktfullt klädd och kunde inte ha varit mindre än 4,2 eller 4,5 meter lång. Den väldiga mottagningssalen föreföll att vara utsmyckad med massiva plattor av guld, fullspäckade med juveler av häpnadsväckande strålgångar.

Staden *Eden* är belägen i vad som tycks vara en vacker dal, men ligger ändå på den Inre kontinentens högsta bergsplatå, tusentals meter högre än det omgivande landet. I denna högt belägna lustgård växer det alla slags frukter, vinrankor, buskar, träd och blommor i den rikaste ymnighet. I den här lustgården har fyra floder sin upprinnelse i en väldig springbrunn. De delar sig och flyter åt fyra olika håll, och de kallas *Frat, Pison, Gihon och Hiddekel*. Men verkar inte namnen bekanta på något sätt? Jo visst, de återfinns i Bibelns berättelse om Edens lustgård!

En överraskning väntade de båda norrmännen vid mottagandet av dem i det ståtliga palatset. Deras lilla fiskebåt hade förts in till översteprästen i fullgott skick, precis som det en gång hade tagits upp ur vattnet och lastats ombord på det stora fartyget året innan. De fick nu en två timmars audiens med den höge dignitären, som föreföll vara vänlig och hänsynsfull. Han visade sig vara livligt intresserad och ställde en massa frågor beträffande saker, som hans utsända inte hade tagit upp.

Vid slutet av intervjun frågade han hur de trivdes och om de önskade stanna kvar i hans land eller föredrog att återvända till världen därutänför, om det nu var möjligt för dem att återvända välbehållna. Fadern svarade, att de gärna skulle vilja bekanta sig med landet de nu befann sig i, men sedan skulle vilja göra ett försök att återvända till Jordens utsida. Översteprästen sade sig tvivla på deras möjligheter till återvändande, då ett sådant vore mycket riskfyllt. Men han lovade dem ändå, att de skulle få besöka de olika länderna i Jules Galdeas sällskap. Om de sedan ville riskera ett försök att återvända, så skulle fiskebåten ställas till deras förfogande. Därmed slutade deras intervju med den högste styresmannen.

Under de följande månaderna fick de båda norrmännen rikliga tillfällen att bekanta sig med detta märkliga land på Jordens insida. De fick sålunda reda på att invanarnas levnadsålder uppgick till mellan 600 och 800 hundra år och i vissa fall ännu längre. De besökte flera städer, bland vilka de viktigaste var *Nigi, Delft och Hectea*. Människorna var både mycket musikaliska och kunniga i olika vetenskaper, som geometri och astronomi.

Barnen började inte skolan förrän de fyllt 20 år. Sedan utbildade de sig i undervisningsanstalter i 30 år, varav 10 ägnades åt musiken. De vanligaste yrkena var arkitektur, trädgårdsodling, kreatursuppfödning och tillverkning av olika sorters transportmedel. Alla byggnader uppfördes med hänsyn till styrka, varaktighet, skönhet och symmetri, i en mycket tilltalande arkitektonisk stil.

Omkring tre fjärdedelar av ytan i Jordens inre var land och en fjärdedel vatten. Det fanns många väldiga floder, av vilka somliga flöt åt norr, andra åt söder. Några av dessa floder var nästan 50 kilometer breda, och det var ur sötvattnet i dessa väldiga vattenleder som det i polartrakterna bildades isberg, när temperaturen sjönk. De drevs sedan ut i havet på utsidan av de vattenvirvlar, som uppstod vid onormala plötsliga stigningar av flodvattnet och som drev allt framför sig.

Överallt fanns det ett rikt fågelliv. Vingbredden på de största fåglarna uppgick till cirka 9 meter och i deras bon kunde ägg påträffas som var 60 cm långa. Sköldpaddornas längd varierade mellan 7½ och 9 meter, och de kunde se ut som riktiga havsodjur. På vissa ställen såg de stora hjordar av mer än 30 m långa elefanter ströva omkring.

När de båda norrmännen hade tillbringat mer än två år i Jordens innandöme, bestämde sig för att våga försöket att komma tillbaka till utsidan igen. De tillkännagav sin önskan, vilken motvilligt uppfylldes av de styrande, de visste ju, vilka risker den innebar. Deras fiskebåt ställdes i ordning vid mynningen av Hiddekel, den flod de en gång hade seglat in i, och efter ett hjärtligt avsked från värdfolket bar det iväg.

Dumt nog hade de valt en årstid, då vindarna blåste ner från norr, och de var alltså tvungna att styra kosan söderut. När de närmade sig den södra jordöppningen, blev luften allt kallare, och några dagar senare siktades de första isbergen. De tog sig igenom flera farliga passager, men till sist kom de alltför nära ett stort vältande isberg. Den del av det, som kom upp ur vattnet, fick med sig båten och kastade den högt upp i luften, som om den hade varit en boll.

Fadern omkom, men sonen hamnade uppe på isbergets översida, som han kröp runt flera gånger för att orientera sig. Tack vare en otrolig tur upptäcktes han av ett valfångstfartyg, från vilken det sattes ut en livbåt, och till slut lyckades man föra honom ombord på skeppet.

När Olaf Jansen berättade för kaptenen och några besättningsmän på det skotska fartyget, att han hade kommit från Jordens innandöme, tittade de på varandra och skakade på huvudet, som om den räddade hade varit otillräknelig. Han förvisades till en hytt, och fick order att där hålla sig i stillhet under skeppsläkarens uppsikt. Efter några dygns vila gick han upp på däck utan tillstånd och förklarade, att han var lika mentalt frisk som någon annan.

Uppkallad till kaptenen berättade han hela historien om hur han och hans far hade seglat in i jordklotets nordliga öppning och efter en tids vistelse i Jordens innandöme hade försökt segla ut genom den södra öppningen. Kaptenen beslöt då, att den sinnesrubbade skulle hållas i fängsligt förvar ombord, till dess att han hade återvunnit sina sinnens fulla bruk. Så småningom fick han dock röra sig fritt och arbeta tillsammans med den övriga besättningen.

Efter hemkomsten till Skandinavien i slutet av år 1833 fick Olaf veta, att hans mor hade dött, efterlämnande en del egendom. Denna var nu i hennes närmaste släktingars ägo, men lämnades över till sonen som arvtagare. När Olaf en dag berättade för sin rika morbror om allt han hade varit med om och bad honom om hjälp med att utrusta en expedition så att han skulle kunna återvända till Jordens innandöme, låtsades denne vara positivt intresserad, men bad sin systerson att först gå till en myndighetsperson och berätta sin historia för honom.

Han följde radet, men när han hade slutat sin berättelse, fick han till sin bestörtning se morbrodern underteckna några papper, enligt vilka brorsonen som sinnesjuk skulle omhändertas på en sluten anstalt. Där fick han så tillbringa 28 långa år och släpptes ut först den 17:e oktober 1862. Nu gick det visserligen lite bättre för honom, och som skicklig fiskare blev han snart rätt så välbärgad. År 1889 sålde han sina fiskebåtar och emigrerade till USA, där han först bosatte sig i Illinois och senare i Los Angeles.

Ända fram till tiden kort före sin död teg Olaf Jansen som muren om sina märkliga upplevelser, några fler omhändertaganden ville han ju inte riskera. Men innan han lämnade detta jordeliv ville han antligen tala ut med någon, som kunde ta hand om hans berättelse och se till att folk fick veta sanningen, hur fantastisk den än kunde förefalla. Den uppgiften föll alltså på Willis Emersons lott.

Mycket intressant är också den flygfärd till ett okänt land "bortom nordpolen", som den 19 februari 1947 företogs av den amerikanske amiralen **Richard Byrd** (1888-1957), en färd som var så fantastisk, att han aldrig vågade lämna någon offentlig redogörelse för dess verkliga förlopp. Däremot skrev han om den i en hemlig dagbok, som faktiskt har publicerats av ett litet förlag långt efter hans död!

"Jag måste skriva den här dagboken i det fördolda", börjar han. "Den kanske aldrig når fram till den offentliga granskningens ljus, men jag måste göra min plikt och teckna ned vad som hänt, så att alla en dag skall kunna läsa om det, i en värld, där sanningen förhoppningsvis inte skall kunna undertryckas av vissa människors vinningslystnad och maktbegär."

Det följer så en rad triviala noteringar om flygfärden av loggbokskaraktär timme för timme. Men så noteras plötsligt, att både magnetkompassen och gyrokompassen börjar rotera och svänga hit och dit. Båringen tas emellertid ut med solkompassen, så det går att orientera sig. Något senare flyger de över en liten bergskedja, bortom vilken tycks ligga en grön (!) dal, genomkorsad av en flod. I stället för is och snö ser han nu på babordsidan skogar växande på bergssluttningarna. Navigationsinstrumenten spinner fortfarande runt och gyroskopet pendlar fram och tillbaka!

Över den gräsbevuxna dalen upptäcker amiralen plötsligt ett väldigt djur av något slag. *"Det tycks vara en elefant! Nej!! Det ser ut att vara en mammut! Detta är otroligt!"* Nu ser han flera gröna kullar framför sig, och mätaren av den yttre temperaturen i luften visar på 23 grader Celsius! Navigationsinstrumenten tycks åter ha börjat fungera normalt, men radion fungerar inte längre, och så kommer den stora överraskningen.

"Framför oss tycks det ligga en stad!! Men det här ju omöjligt! Planet känns nu lätt och egendomligt bärkraftigt. Kontrollerna vägrar att fungera!! Herre Gud!! På båda sidorna av planet ansluter sig ett par märkvärdiga luftfarkoster. De är skivformade och strålar på något sätt. Jag drar i kontrollspakarna igen, men ingenting händer!! Vi är infångade i ett besynnerligt grepp, liksom! Det börjar spraka i radion och en röst hörs på engelska, kanske med en lätt nordisk eller tysk brytning! Så här låter meddelandet: 'Välkommen, amiralen, till våra domäner! Vi ska landa er om exakt sju minuter! Koppla av bara, amiralen, ni är i goda händer!'"

Så börjar efter ett tag landningsprocessen, och planet börjar nedstigningen, liksom fångad i en stor osynlig hissanordning. De landar med bara en liten lätt stöt. Amiral Byrd gör en sista snabb nedteckning i loggboken: *"Flera män närmar sig planet till fots. De är alla långa och ljushåriga. På avstånd skimrar en stad i regnbågens alla färger. Jag vet inte vad som kommer att ske, men jag kan inte se att de har några vapen. Jag hör en röst uppmana mig att öppna dörren till planets lastrum, och jag gör som jag blir tillsagd."*

Radiotelegrafisten och Byrd hämtas ner från flygplanet och välkomnas hjärtligt. De förs så upp på ett litet plattformigt fortskaffningsmedel utan några hjul. Det transporterar dem med hög hastighet till den glänsande staden, som ser ut att vara gjord av kristalliskt material. När de anlärt till en stor byggnad bjuds de på en välsmakande varm dryck. Efter cirka tio minuter kommer två värdar av imponerande utseende och uppmanar Byrd att följa med dem.

Efter en färd neråt en sorts hiss kommer de in i en lång entréhall, upplyst av ett rosafärgat ljus, som verkar komma ut från själva väggarna. Den ene av värdarna tecknar åt oss att stanna framför en stor dörr, som ljudlöst glider upp, och Byrd informeras om att han skall få en audiens med Mästaren. Amiralen stiger in och hälsas välkommen av en välljudande stämman. Han ser en äldre man med finslipade ansiktsdrag sitta vid ett långt bord, som han bjuds att ta plats vid.

"Vi har låtit amiralen komma hit, för vi vet att Ni har ett ädelt sinne och är ett välkänt namn i den Yttre världen. Ja, Ni befinner er nu i Jordens Inre värld, men vi skall snart eskortera Er tillbaka till utsidan och lite längre än så."

Men nu måste jag tala om, varför Ni har blivit kallad hit. Vårt intresse för ert släkte väcktes på allvar, när de första atombomberna sprängdes ovanför Hiroshima och Nagasaki i Japan. Det var då vi sände våra flygande farkoster till den Yttre världen för att undersöka vad ni hade ställt till med. Det är förstås historia nu, men låt mig få fortsätta. Ni förstår, vi har aldrig tidigare lagt oss i ert släktes krig och barbarier, men nu måste vi det, eftersom ni har lärt er att handskas med en kraft som inte är bra för människan att handskas med, nämligen atomenergin. Våra utsända har redan lämnat budskap till de makthavande i er värld, men de har inte brytt sig om dem."

Ni har nu blivit utvald för att kunna vittna om att vår värld faktiskt existerar. Ni förstår, vår kultur och vetenskap ligger tusentals år bortom ert släktes." - "Men vad har allt detta att göra med mig?" avbröt amiralen. Mästaren såg tankfullt på honom några ögonblick och svarade: "Ert släkte har nu nått fram till en punkt, från vilken det inte längre finns någon återvändo. Det finns nämligen dem bland er som hellre skulle vilja förstöra hela er värld än lämna ifrån sig den makt de tror sig ha."

Byrd nickade instämmande och Mästaren fortsatte: *"År 1945 och senare försökte vi få kontakt med ert släkte, men våra ansträngningar möttes med fientlighet och man gav eld mot våra flygande farkoster. Ja, de förföljdes till och med illvilligt av era jaktflygplan. Så nu drar det ihop sig till en storm i er värld, ett blint raseri som inte kommer att lägga sig på många år. Era arméer kommer inte att kunna lösa problemet, och inte heller er vetenskap kommer att ge er någon trygghet. Den här stormen kommer att rasa till dess att varje blomster i er kultur trampats ner och allt mänskligt har kastats in i ett oändligt kaos. Ert senaste krig var bara ett förspel till det, som ert släkte har att vänta sig. Vi ser det allt tydligare för varje dag. Tror Ni att jag har fel?"*

"Nej", svarade Byrd, "det har hänt förut. Den mörka tidsåldern kom, och den varade i mer än 500 år." - "Ja", fortsatte Mästaren, "den mörka tidsålder som nu stundar för ert släkte kommer att lägga sig över Jorden som ett bårtäcke, men jag tror att några kommer att överleva. På längre sikt kommer en ny värld att börja byggas upp från ert släktes ruiner och leta efter dess förlorade och legendariska skatter. Men de kommer att vara här hos oss, i säkert förvar. När tiden är inne, kommer vi fram igen och hjälper till med att återuppliva er kultur och ert släkte!"

Då kanske ni har lärt er hur meningslöst det är med krig och strid, och efter den tiden kommer ni att få tillbaka vissa delar av er kultur och vetenskap, så att ni kan börja på nytt. Och nu skall amiralen vända tillbaka till den Yttre världen med det här budskapet!"

Efter dessa avslutande ord skildes Byrd från den inomjordiske Mästaren och återvände i sällskap med de båda följeslagarna till rummet där hans telegrafist befann sig. De gick alla fyra upp på det väntande fortskaffningsmedlet, som snabbt förde dem tillbaka till flygplanet. Motorerna hade redan satts igång, och Byrd och hans telegrafist gick snabbt ombord.

När dörren till lastrummet hade stängts, lyftes planet omedelbart upp i luften av till 800 meters höjd av de båda flygande farkosterna, som sedan lät det glida mellan sig en lång bit på återresan. Inget värde kunde avläsas på hastighetsmätaren, men ändå färdades de mycket snabbt. Så kom ett radiomeddelande: *"Vi lämnar Er nu, och kontrollerna är frigjorda. På återseende!"* De båda flygande farkosterna sågs därefter försvinna någonstans i den ljusblå himlen, och amiralen fick snart full kontroll över sitt flygplan. De tog utan svårighet radiokontakt med baslägret, där de välbehållna landade 27 minuter senare.

I en notering i dagboken för den 11 mars 1947 uppgav amiral Byrd, att han just hade bevistat ett stabsnöte i Pentagon, där han hade lämnat en full redogörelse för sin upptäcktsresa och det budskap han fått från Mästaren. Presidenten hade också underrättats. *"För tillfället, skrev han, 'har jag kvarhållits i häkte i flera timmar (närmare bestämt i sex timmar och trettionio minuter) och blir intensivt förhörd av säkerhetstjänsten och ett medicinskt lag. Rena skärselden! Jag har ställts under sträng övervakning enligt de införda säkerhetsbestämmelserna i vårt USA. Jag har beordrats iakta den strängaste tystnad beträffande allt jag varit med om, för mänsklighetens skull!! Otroligt! Jag har erinrats om att jag är militär och måste lyda order."*

Några månader för sin död den 11 mars 1957 gjorde Richard Byrd en sista notering i sin dagbok: *"De här senaste åren, som förflutit sedan 1947 har inte varit trevliga. Jag måste avslutningsvis konstatera, att jag enligt föreskrift lojalt hemlighållit den här saken under alla dessa år, trots att det helt strider mot mina moraliska principer. När jag nu känner att slutet närmar sig, skall hemligheten inte dö med mig. Jag har gjort min plikt mot det monstruösa militär-industriella komplexet, men sanningen kommer att segra till slut, tro mig! Precis som den långa polarnatten alltid tar slut, skall sanningens strålande ljus en gång skina och mörkrets krafter tvingas ge vika. För jag har själv sett landet bortom Jordens nordpol, detta centrum för det stora okända!"*

Ja, så går det till i det "demokratiska" USA, där allt, som kan rubba den härskande finans- och frimurarmaffians skumma planer på en totalitär Ny världsordning under dess diktatoriska ledning, hemlighålles för de egna medborgarna och den folkvalda församlingen. Men skall makthavarna lyckas med sin mörkläggning hur länge som helst? Jag är inte benägen att tro det!

SUNE HJORTH

Ante Jonsson:

Rymdvännerna vill hjälpa oss

Att makthavarna försöker sopa hela UFO-problematiken under mattan är uppenbart. Det finns helt enkelt inga utomjordingar här enligt dom. Men varför då detta hemlighetsmakeri, som bedrivs? Enligt bestämda uppgifter har de omhändertagit både störtade UFO och vissa konstiga varelser och kroppar. Och varför stadgas straff för till exempel amerikanska flygpiloter, som avslöjar vad de sett?

Antagligen räknar myndigheterna med att den vanliga människan är för dum för att våga ifrågasätta deras påståenden, och i viss mån har de väl rätt. Vi blir så indoktrinerade av alla sorters auktoriteter, att vi vant oss av med att tänka själva och bilda oss en egen uppfattning om saker och ting. Ofta vågar vi inte ens protestera, när vi blir fel behandlade av överheten, utan finner oss i allt. Kanske vi är rädda för att mista det lilla vi äger och har.

För någon tid sedan var jag med i ett TV-program om UFO. En dag kom en man in i vår lilla antikbod och tackade mig, för att jag hade ställt upp och talat om vad jag hade varit med om. Självt hade han upplevt en del oförklarliga saker, men inte vågat tala om det för någon. Det skulle nämligen ha skadat hans anseende som jurist, trodde han, och han skulle kanske mista sina klienter, om han yttrade sig offentligt om sådana saker.

Jag har också träffat vanliga enkla människor, som sett eller varit med om oförklarliga saker, och därefter hört av sig till en organisation som heter UFO Sverige. De har då inte blivit tagna på allvar utan snarare blivit misstänkta för att ha hittat på det de upplevt. Några förklaringar har de inte fått, utan tvärtom bortförklaringar. Det de sett kan ha varit planeter, stjärnor, flygplan, ballonger, satelliter och gud vet allt. Om nu de här "experterna" vore så seriösa, som de utger sig för att vara, borde de väl åtminstone nöja sig med att notera berättelsen och inte misstänkliggöra personen i fråga.

Själv har jag vid fortsatta kontakter med utomjordingarna fått reda på en del saker, både om mig själv och andra. Mina rymdvänner har sålunda berättat för mig, att jag inte kommer från Jorden utan blev utbytt mot ett annat barn, som man visste skulle avlida av en sjukdom. Sådana byten görs inte så sällan, säger dom, och det kan man faktiskt se på vederbörande, om man vet vad man skall titta efter.

Under 50-årsperioden 1922 till 1972 skall man ha företagit en hel del utbyten av små barn på Jorden. Man undersökte det sjuka barnet i fråga mycket noga - utan deras föräldrars vetskap - för att sedan genom någon sorts kopieringsmetod forma det andra barnet efter det som snart skulle dö och byta ut det mot det första. Det kopierade barnet, som hade någon sorts livsuppgift i den jordiska mänsklighetens tjänst, kunde ibland bli så pass vant vid sitt nya liv som barn till det jordiska föräldraparet, att det glömde sitt ursprung, men i sådana fall tog man senare i livet kontakt med det och informerade det om dess ursprung och meningen med hela processen.

Livet för de inbytta lär inte alltid ha varit någon dans på rosor. De har lättare att drabbas av diverse sjukdomar. De får kämpa sig fram i livet och känner sig inte hemma någonstans. De har ingen större tilltro till människorna runt omkring dem och har svårt att förlika sig med sin omgivning. De kan inte koppla av så som skulle behövas, och de finner ingen riktig ro med sig själva.

Men på ett eller annat sätt kravlar de sig upp ur hålet ändå. En del får hjälp av utifrån kommande förfäder, andra har någon sorts skyddsänglar, men de flesta har en livsvilja och styrka, som inte härstammar härifrån. En del har även fått förmågan att hjälpa andra människor i svåra situationer. Somliga kallar det healing, andra ljuskraft, men själv vill jag kalla det en form av hjälp till självhjälp.

Det har även förekommit så kallad genmanipulation av befruktade ägg från kvinnor, och även män har fått lämna sperma, som sedan manipulerats och lagrats för kommande behov. Inga av dessa experiment har gjorts mot någons vilja, och som belöning för sin medverkan har de inblandade fått ett medel, som förlänger deras liv något tiotal år.

Jag har även fått ta del av en kunskap, som gör det möjligt att bromsa åldrandet med upp till 20 à 25 %. Det är en vätska, utvunnen av vissa örter, som bara finns på ett fåtal orter på Jorden, men den måste tillredas på ett visst sätt och kan därför inte lagras någon längre tid.

I vissa fall kan jag också ta reda på en persons tidigare liv. Mina kosmiska vänner påstår också, att det går att få kontakt med en redan avliden person, hur konstigt det än låter. De kan också tala om, vad som händer efter döden, men det kanske jag ska vänta med att berätta något om till ett annat tillfälle.

Med mina rymdvänners hjälp har jag även kunnat förutse händelser som skulle inträffa på Jorden, till exempel berlinmurens fall, delningen av det forna Sovjetunionen, kriget i Bosnien, de stora flyktingströmmarna, förlisningen av diverse fartyg, flygolyckor, mordet på vissa personer och inte minst nedgången i vårt eget land, en nedgång som ännu inte avstannat.

Jag skulle kunna räkna upp ett flertal företag som är på väg att rasa ihop, så att det blir ännu fler arbetslösa. Även många småföretagare blir tvungna att slå igen, de gamla och sjuka kommer att få det ännu sämre, och arbetslösheten kommer att fördubblas (!) inom några år, trots att myndigheterna säger att vi är på väg uppåt igen. Jo då, på en stadigt nedåt pekande kurva finns små skutt uppåt här och där, men nedåt går det, även om det är en bit kvar till botten.

Mina rymdvänner undrar över hur vi kunde vara så lättlurade, att vi gick med i EU. Om vi nödvändigt skulle gå med i en union, varför bildade vi då inte en egen sådan med våra nordiska grannländer? Som det är i dag så får vi betala mycket mer än det smakar, men det är ju inte för sent att dra sig ur.

ANTE JONSSON

Josef Östlund: Den Nya Tidsåldern

Alla som har den rätta andliga förmågan att se *sanningen* i allt som tilldrager sig runt om i världen idag och är mottagliga för den *Nya Tidsålderns* vibrationer, känner på sig, att Mästaren från Nasaret är på väg tillbaka till oss. Jorden fortsätter som vanligt att lida under den destruktiva behandling, som okunniga människor underkastar den. Den Nya Tidsåldern är en period av ett sådant andligt uppvaknande, som Jesus Immanuel försökte åstadkomma, då han gick på Jorden för snart 2000 år sedan.

Vad den av Mästaren förkunnade läran i verkligheten gick ut på har uppenbarats genom fynd av arameiska bokrullar. Dessa gamla skrifter har förfalskats och misstolkats av kyrkornas ledare och skriftlärde för deras egen vinnings skull. De kommer att stå där med skammen, då sanningen inte längre kan undertryckas och döljas.

En huvudkälla till vår kunskap om Jesu Immanuels ursprungliga budskap är den skrift om *Mästarens lära och liv*, vars författare var den i verkligheten trofaste lärjungen *Judas Iskariot*. Den upptäcktes med utomjordingars hjälp (Jesus Immanuel var själv son till en, som hette *Gabriel*!) år 1963 i en klipptgrav i Jerusalem av prästen *Isa Rashid*, som översatte den till tyska, innan han blev mördad. Den har sedan med stor insikt och kunskap från tyskan översatts till svenska av *Sune Hjorth*, som i Sundsvall gett ut den på eget förlag.

En annan handskrift på gammalslaviska hittades år 1937 i habsburgska biblioteket i Wien av den ungerske läkaren professor *Edmond Szekely*. Det visade sig vara en översättning från ett arameiskt original, som senare påträffades i Vatikanens bibliotek och uppges ha varit författat av lärjungen *Johannes*. Här skildras vad Jesus Immanuel talade om, när han gick längs Jordans strand och talade till de människor han kom i kontakt med. Enligt den skriften, som delvis översattes och utgavs av Szekely, beskrev Mästaren bland annat vilken föda man borde livnära sig på. Människorna borde återgå till Naturens bord och äta endast det som växer på Jorden för att få hälsan tillbaka och kunna leva friska i fortsättningen.

De som lydde hans råd blev botade från sina sjukdomar och deras sinnen öppnades. De såg nu själva innebörden av uppmaningen att rätta sig efter Naturens lagar och inte förgripa sig på våra medvandrande djuren.

Jag Josef Natanael Östlund, som skriver dessa rader, betraktar mig som en efterföljare till denne Jesus Immanuel. På det vegetariska hälsohem, som jag och min hustru Kerstin driver, har det skett rena underverken med botande av allehanda sjukdomar, vilket den intresserade kan läsa om i min bok *"Kan rätt kost bota cancer och andra sjukdomar?"* Jag har också under titeln *"Jesu hälsolära för kroppen"* till svenska översatt och gett ut det av Szekely översatta avsnittet av ovannämnda gamla skrift, som alltså till sitt innehåll inte överensstämmer med det "evangelium", som i Bibeln tillskrives lärjungen Johannes.

Jag ser det också som min uppgift att sprida den av Jesus Immanuel i verkligheten förkunnade läran vidare ut över Jorden. Vi måste avslöja och fördöma de bibliska evangeliernas förvrängningar av hans sanna och fina lära och upplysa om att folk har blivit vilseledda av de olika kyrkornas företrädare. Människorna har andligen förslavats och förbjudits att tänka själva, men de uppmanas ständigt att offra både pengar, liv och lem för deras falska religionsutövande, samtidigt som de hotas med djävlar och helveteseld.

Detta blir en svår uppgift för oss sanningsälskare, vi riskerar att bli om inte direkt förföljda så åtminstone ignorerade eller motarbetade. Jag har själv i många år upplevt hur motigt det är. Många vill inte ta till sig av kunskapen vare sig om kosten vi skall livnära oss på eller om hur vi i övrigt skall leva våra liv och förhålla oss till våra medmänniskor på den här planeten.

Men under den Nya Tidsåldern kommer mycket att bli annorlunda. Man kommer så småningom att inse, hur sjukdomsalstrande kosten på döda djurs kroppar är, till skillnad från den livgivande vegetariska kosten, som även våra rymdvänner rekommenderar. Och förhållandet till andra människor kommer mer och mer att präglas av en positiv anda och insikt om hur mycket som står att vinna genom välvilja och samarbete för att tillgodose allas berättigade behov. Efter den Nya Tidsålderns födslovändor kommer vi att kunna göra Jorden till vårt gemensamma paradiset!

JOSEF ÖSTLUND

Förräderi mot mänskligheten ?

De amerikanska makthavarnas hemlighetsmakeri beträffande de utomjordiska intelligensernas närvaro är givetvis odemokratiskt så det förslår. Att så viktiga saker hemlighålls för de egna medborgarna är ett starkt indicium för att den så kallade demokratin bara är ett tomt sken, och att USA och världen i övrigt bakom kulisserna styrs av en mäktig finans- och frimurarmaffia, medan den stora massan av medborgarna håller på att reduceras till manipulerings- och exploateringsobjekt.

Men saken kan vara om möjligt ännu värre. Det finns mycket som tyder på att USA:s verkliga makthavare i sitt hysteriska begär efter att få tillgång till "tefats"-teknologi för att kunna uppnå det totala världsherraväldet har begått ett rent förräderi mot hela mänskligheten. De verkar nämligen ha släppt in hyperfarliga negativa utomjordingar med planer på att ta över hela planeten!

Det odemokratiska hemlighetsmakeriet började redan 1947, då ett strålskepp hade förolyckats i New Mexico och kropparna av vissa småväxta utomjordiska varelser påträffats. När ännu fler kroppar påträffades i ett störtat strålskepp följande år, infördes en sekretess, som var strängare än den som hade omgett atombombsprojektet under andra världskriget.

En rad underrättelseorganisationer bildades "till skydd för den nationella säkerheten", som det hette, men i verkligheten för att beröva medborgarna deras rätt till information om vad som egentligen pågick, ett ytterligare steg i riktning mot den totalitära Nya världsordning, som konspiratörerna eftersträvade. Att man inte skydde några medel fick försvarsministern **James Forrestal** erfara, när han opponerade sig mot hemlighetsmakeriet och började prata med några kongressledamöter om problemet med "främlingarna". Han uppmanades då av president **Harry Truman** att begära sitt avsked och blev sedan tvångsintagen på ett marinsjukhus, där han enligt uppgift mördades av CIA-agenter.

Genom en hemlig presidentorder den 4 november 1952 utökade Truman raden av odemokratiska underrättelseorganisationer med den superhemliga *National Security Agency*. Dess uppgift var att dechiffrera meddelanden från utomjordingarna och inleda en dialog med dem. Vidare skulle den avlyssna alla elektroniska kommunikationer och sändningar över hela Jorden, övervaka hemlighållandet av den utomjordiska närvaron samt stå i kommunikativ förbindelse med vissa hemliga rymdprogram.

Hemlighetsmakeriet fortsattes under president **Dwight David Eisenhower** (hjälp till ämbetet av huset Rockefeller). År 1954 tillsattes en permanent kommitté, den så kallade *MJ-12*-gruppen, med uppgift att ha överinseende över och leda alla hemliga aktiviteter som hade med utomjordingarna att göra. I ledningen för gruppen stod oljemagnaten **Nelson Rockefeller**, och där ingick bland annat CIA-chefen **Allen Dulles**, hans bror utrikesministern **John Foster Dulles** och FBI-chefen **Edgar Hoover**. I övrigt valdes medlemmar ur hemliga frimurarsällskap och klubbar för "makteliten" som *Council on Foreign relations (CFR)*.

År 1953 hade upptäckts, att stora rymdskepp närmade sig Jorden och intagit en position vid ekvatorn. Man fick kontakt genom radio, och en landning arrangerades ute i öknen. Här fick man tillfälle att möta en helt främmande ras av utomjordingar, som man började etablera diplomatiska relationer med.

I den situationen landade vid en flygväpnenbas i Florida en grupp av rymdmänniskor av samma biologiska typ som vi och varnade för de andra utomjordingarna. De sade sig inte vara beredda att ställa mer avancerad teknologi till vårt förfogande, eftersom vi var andligen oförmögna att handskas med den teknologi vi redan hade. Däremot erbjöd de sig att hjälpa till med jordmänniskornas andliga utveckling, om vi var villiga att montera ner och förstöra våra kärnvapen. Erbjudandet avvisades dock av den amerikanska regeringens representanter.

I stället arrangerades ett nytt möte med de artfrämmande utomjordingarna den 20 februari 1954 på flygväpnenbasen *Muroc* (numera *Edwards*) i Kalifornien. Dit flögs president Eisenhower, medlemmar i de förenade militära staberna samt en representant vardera för husen Rockefeller och Rothschild. Här slöts nu - bakom ryggen på kongressen och det amerikanska folket - kanske det mest landsförrädiska avtalet i USA:s hela historia!

Enligt detta avtal skulle man inte lägga sig i varandras angelägenheter.. Främlingarnas närvaro skulle hemlighållas för det amerikanska folket, och de skulle förse USA med avancerad teknologi. De skulle få rätt att hämta upp jordmänniskor i sina rymdskepp "för att undersöka dem medicinskt och studera deras utvecklingsnivå", under förutsättning att de förblev oskadda och återfördes till samma plats. Underjordiska baser skulle konstrueras för främlingarna att använda, och två för gemensam användning av främlingar och amerikaner, varvid teknologiskt utbyte skulle förekomma.

Den ena av de två underjordiska baserna för gemensam användning anlades i *Området 51* i Nevada, den andra i *Dulce*, New Mexico, de övriga baserna under indianreservaten i sydvästra USA. Så inleddes det ödesdigra samarbetet med "de stornästa grå", som militären kallade de reptoida varelserna från *Orion*, och deras småväxta partners, "de grå" från *Zeta Reticuli*.

Redan 1955 blev det uppenbart, att främlingarna hade lurat Eisenhower och brutit avtalet. Stympade människor och kreatur påträffades över hela USA, och många upphämtade hade inte återförts utan hållits fångna långt nere i de underjordiska baserna och utnyttjats för genetiska experiment. Ibland hade främlingarna troligen använt kroppsvätskor från människor och djur som näringsämnen. De reptoida grå tycks också ha förökat sig själva i stor utsträckning i sina underjordiska tillhåll och blivit en fara för mänskligheten redan genom sitt antal och sina avancerade vapen.

Många människor tycks också ha fått s.k. mikrochips implanterade i hjärnan via näshålan, varigenom de kunnat förvandlas till med radiovågor styrda mänskliga robotar. Enligt uppgift skall 1 individ av 40 redan drabbats av detta. Syftet kan i så fall vara att bygga upp en armé av robotiserade människor, som de negativa utomjordingarna kan utnyttja i en kritisk situation till att vända sig mot sina egna artfränder.

För närvarande tycks en stor del av invånarna på den här planeten manipuleras av en maktstruktur, bestående av både negativa utomjordingar och maktlystna människor, som målmedvetet arbetar på att förslava mänskligheten under en totalitär Ny världsordning och förhindra uppnåendet av allt vad demokrati, frihet och rättvisa heter. I så fall kan väl detta samröre med illasinnade varelser från rymden inte betecknas som annat än ett förräderi mot hela människosläktet.

SUNE HJORTH

Min senaste bok **Rymdmänniskor på Jorden** handlar om den av makthavarna mörklagda utomjordiska närvaron på vår planet, sedd ur ett historiskt perspektiv. De plejadiska rymdvännernas beskrivning av sina nuvarande fina samhällen återges mot bakgrunden av missförhållandena i våra egna på grund maktbegär och vinningslystnad. Att Gamla testamentets "gud" var en härsklysten potentat från en plejadisk utbrytargrupp påpekas också, liksom att den korsfäste profeten från Nasaret var son till en plejadier i huvudgruppen!

Den i Nya testamentet nedsvärtade men faktiskt trofaste lärjungen Judas Iskariots berättelse om **Mästarens lära och liv**, en skrift som upptäckts i vår tid och av mig i andra hand översatts till svenska, utgjorde enligt professor James Deardorff förlagan till Bibelns förfalskade "Evangelium enligt Matteus". Den sensationella skriften finns fortfarande tillgänglig i ett antal exemplar.

Vardera boken kan beställas genom insättning av respektive 160 kr. och 120 kr. på mitt postgirokonto **10 07 85 - 5**.

SUNE HJORTH

SVERIGES UFO-FÖRBUND

I styrelsen:

Sune Hjorth (ordf)

Ivan Jonsson (sekr)

Olof Andersson (kassör)

UFO-KONTAKT

Kvartalstidskrift för studium av fakta angående utomjordiska flygande objekt samt främmande civilisationers närvaro på Jorden både förr och nu, organ för Sveriges UFO-förbund (SUFO).

ISSN 1103-6842

Redaktör och ansvarig utgivare är Sune Hjorth, Box 46, 851 02 Sundsvall, telefon och fax 060-61 33 24.

Prenumerationsavgift: 120 kr (övrige Norden 140 kr).

Postgiro: 634 84 27 - 3 (Sveriges UFO-förbund).

Årgångarna -92,-93,-94,-95 och -96 kan rekvireras för respektive 50, 60, 70, 80 och 90 kr. per årgång.